

нитѣ потоци на славянското заселване се разлѣлъ прѣзъ западна България и източна Сърбия въ вжтрѣшността на Македония, а оттамъ—на югъ прѣзъ Елада чакъ въ южна Гърция (Лакония), дѣто славянската рѣчь се отчасти запазила до XV-я вѣкъ. Отъ Македония една струя се обърнала на западъ къмъ сръдния и южна Албания, а най-послѣ, слѣдъ дълги по-раншни опустошения, въ сѣверозападния жгълъ на полуострова се заселили Сърбо-Хърватитѣ. Само въ двѣ области не могли здраво да заседнатъ славянитѣ, въ долно-тракийската низина и въ сѣверна Албания. Освѣнъ това, римлянитѣ запазили силнитѣ крайморски крѣпости и нѣкои отъ голѣмитѣ и укрѣпени вжтрѣшни градове (София, Пловдивъ и др.), които имъ служили по-послѣ като опорни точки за влияние и за завладѣване на околнитѣ славянски племена.

Славянскиятъ елементъ се задържалъ здраво само въ сѣверната половина на полуострова, дѣто чрѣзъ бавно сливане съ мѣстното население и съ прѣселенитѣ по-рано варвари се образувала отъ изворитѣ на р. Сава до Черно море една непрѣкъсната славянска областъ. Въ тая областъ се запазили и доста остатъци отъ старитѣ поримчени жители, но по-послѣ, по-голѣмата частъ отъ тѣхъ се прѣселила постепенно съ стадата си задъ Дунава, смѣсила се съ останалитѣ тамъ славяни и отъ тая смѣсица произлѣзълъ днешния влашки народъ; когато тукъ отъ поримчениитѣ жители сж останали само малки остатъци, извѣстни сега подъ имената: цинцари, куцовласи и каракачани.

А пъкъ въ южната половина на полуострова, въ Тесалия, Епиръ, Елада, Пелопонезъ, Бѣломорскитѣ крайбрѣжия и долня Тракия, дѣто живѣли отъ вѣкове гърци, славянскиятъ елементъ билъ по-слабъ и се постепенно погърчилъ, а отчасти (въ Епиръ) и поалбанчилъ. Така щото, покрай многобройнитѣ славяни, малкитѣ остатъци отъ гърцитѣ, смѣсени съ погърчени тракоилири и постепенно увеличавани съ погърчени славяни и съ разни народности, продължавали да сжществуватъ подъ името ромеи (римляни) и да крѣпятъ източното римско царство, което въ VII вѣкъ се сѣвсѣмъ погърчило и